

VERZOEK TOT VOORLOPIG GETUIGENVERHOOR EX ARTIKEL 187 RV

Aan de rechtbank Den Haag.

Verzoeker

Willem Jan DANKBAAR, wonende te (2051 BB) Overveen, aan de Zijlweg 14a, in deze zaak woonplaats kiezende te (2012 HK) Haarlem, aan het Florapark 8B, op het kantoor van mr T.J. Stapel, die in deze zaak als advocaat zal optreden;

Verweerder

De **Staat der Nederlanden**, gevestigd te Den Haag.

Bevoegdheid

Verweerder, verder te noemen: “De Staat”, heeft zijn zetel te Den Haag, derhalve binnen het rechtsgebied van de rechtbank Den Haag. Deze rechtbank is daarmee bevoegd om kennis te nemen van het onderhavige verzoek.

Achtergrond van het verzoek

Verzoeker, verder te noemen: “Dankbaar”, houdt zich sinds 2009 bezig met onderzoek naar de moord op Marianne Vaatstra. Het is van belang hier te melden dat het een zeer gedegen onderzoek betreft en dat de conclusies van Dankbaar naar aanleiding van zijn onderzoek dan ook niet lichtvaardig of na onvoldoende feitenonderzoek tot stand zijn gekomen. Over zijn bevindingen publiceerde hij met regelmaat op zijn weblog rechtiskrom. Ook heeft hij hierover een boek geschreven en gepubliceerd. Via mevrouw Klaske Ferwerda werd hij voor het eerst attent gemaakt op deze zaak. Ferwerda is een vriendin van Terpstra. Terpstra is de moeder van Marianne Vaatstra, die al jaren met Ferwerda optrok en haar frustraties over het onderzoek naar de moord op haar dochter met haar deelde. Zodoende kwam Dankbaar op enig moment in contact met Terpstra en met haar ex-man Bauke Vaatstra. Er ontstond met beiden, maar vooral met Terpstra een vertrouwensband, waarbij de gemeenschappelijke consensus was dat Justitie een slecht en oneerlijk onderzoek had verricht, waarin allerlei feiten en bewijzen volgens Terpstra en Vaatstra door Justitie zijn verzwegen en/of gemanipuleerd.

Omdat Terpstra Dankbaar aanvankelijk steunde in zijn onderzoek, maar zich op een gegeven moment zo onverwacht en radicaal tegen hem heeft gekeerd, heeft Dankbaar sinds eind 2013 (en ondanks bovenvermelde gerechtelijke procedures) gepoogd met haar per e-mail in

contact te treden teneinde met haar te bespreken wat er nu precies aan de hand is en of er wellicht niet toch nog enige samenwerking mogelijk is, temeer ook omdat Dankbaar via anderen vernam dat Terpstra persoonlijk hem nog altijd zou steunen. De e-mails van Dankbaar zijn door Terpstra nooit beantwoord. Op 22 mei 2017 ontving de advocaat van Dankbaar een e-mail van de advocaat van Terpstra, waarin om verhinderdata werd gevraagd in verband met een namens Terpstra te entameren kort geding om een contactverbod te verkrijgen. Hoewel Dankbaar inmiddels al had aangegeven geen contact meer te zullen opnemen met Terpstra, waarmee het hele kort geding over het contactverbod overbodig was geworden, is dat kort geding toch doorgezet.

In de veronderstelling een vrij eenvoudig kort geding over het contactverbod tegemoet te kunnen zien, zag Dankbaar met vertrouwen uit naar de zitting van 24 juli 2017. Toen hij de dagvaarding vervolgens op de allerlaatste dag van de wettelijke dagvaardingstermijn ontving, bleek tot zijn grote schrik, dat het kort geding helemaal niet (uitsluitend) een vordering tot een contactverbod betrof, maar eveneens tal van andere vorderingen tot rectificatie en tot het verwijderen van eerder gepubliceerde artikelen. Als gevolg van deze overval-techniek had Dankbaar onvoldoende gelegenheid tot voorbereiding. Verzoeken om uitstel van het kort geding hadden geen effect, de zitting van 24 juli 2017 ging door en op 7 augustus 2017 werd Dankbaar niet alleen veroordeeld tot een contactverbod, maar ook tot het verwijderen van allerlei artikelen en rectificaties, alles op straffe van exorbitant hoge dwangsommen van € 20.000 per overtreding per dag met een maximum van € 500.000.

Dankbaar heeft er vervolgens alles aan gedaan om dit vonnis na te leven, door alle gevraagde artikelen van zijn website te verwijderen. Daarbij heeft hij een zeer klein aantal futiliteiten over het hoofd gezien. De advocaat van Terpstra heeft hem hier nimmer op gewezen, maar heeft opzettelijk niets van zich laten horen totdat het maximum van € 500.000 aan dwangsommen in zijn visie was verbeurd. Met andere woorden, hij heeft de dwangsomoplegging niet als de in de wet bedoelde prikkel tot nakoming aangewend, maar juist datgene gedaan wat niet de bedoeling is: stil blijven zitten tot het maximumbedrag van de dwangsommen is bereikt. Na een beslaglegging is het bedrag van € 500.000 vervolgens van Dankbaar afgenomen. Een executiegeschil mocht niet baten. De rechtbank Noord Holland, locatie Haarlem, oordeelde dat het bedrag op juiste gronden was afgenomen. Ook in hoger beroep is Dankbaar niet in het gelijk gesteld. Op 12 februari 2019 bekrachtigde het Hof Amsterdam de vonnissen in eerste aanleg.

Overigens meent Dankbaar stellig dat het initiatief voor deze procedures niet van Terpstra zelf komt, maar van haar ex-man en vijf kinderen. Dankbaar heeft dit echter nooit kunnen aantonen omdat zijn verzoeken om Terpstra als getuige te mogen horen steeds werden afgewezen. Zelf is zij ook nooit verschenen op één van de inmiddels meer dan 15 zittingen in de rechtzaken tussen Dankbaar en Terpstra. Talloze bewijstukken die Dankbaar als bewijs voor zijn stellingen heeft ingebracht zijn steeds door de rechters genegeerd. Zelfs een zeer recente getuige (een verklaring van G. Kooistra), die Terpstra als volgt citeert:

“Ze zei dat ze er ook nog steeds helemaal niets van geloofde dat Marianne dat stuk gefietst zou hebben, omdat ze zo bang was in het donker. Ze wees naar haar laptop en zei: ik krijg nog steeds mail van Wim maar ik moet aan mijn gezin denken, heb ook

nog 16 kleinkinderen. Vind het prima dat ze doorgaan maar ze moeten mij er niet meer in betrekken."

Uit deze recente getuige blijkt precies wat Dankbaar reeds uit andere bewijsstukken wist: Dat Terpstra niet gelooft dat de zaak is opgelost, de bevindingen van Dankbaar steunt, zij zijn onderzoek nog steeds volgt, zij niet wil dat hij stopt, maar dat haar kinderen dat niet waarderen. Een door haar gewenst contactverbod met Dankbaar is dan ook op zijn minst merkwaardig, zo niet onmogelijk. Dat zij Dankbaar financieel zou willen kaalplukken is zo mogelijk nog onwaarschijnlijker.

Bovenstaande procedure is zeker niet de enige procedure die in het kader van zijn onderzoek en publicaties tegen Dankbaar zijn aangespannen. Het is wel de procedure waarin hij het meeste geld is kwijtgeraakt. Waar het hier gaat om een half miljoen aan volgens de wederpartij verbeurde dwangsommen, is hij alles bij elkaar zijn hele vermogen kwijtgeraakt van ruim 1 miljoen euro. Alleen al de kosten voor advocaten, griffierechten en dergelijke zijn opgelopen tot € 300.000. Het gevolg is dat Dankbaar niets van zijn vermogen over heeft en hij van een eens vermogend man tot een bijstandgerechtigde geworden met zeer bleke vooruitzichten. In plaats van een welstandige oude dag, ligt voor hem persoonlijk faillissement en gevangenisstraf in het verschiet.

Een andere zaak, waarin Dankbaar strafrechtelijk wordt vervolgd en ook civielrechtelijk wordt aangesproken, is de zaak tegen [.....]. Tussen partijen is een procedure aanhangig waarin [.....] heeft gevorderd dat Dankbaar bepaalde publicaties staakt, waarin wordt uiteengezet dat [.....] betrokken zou zijn bij de moord op Marianne Vaatstra in 1999, althans dat hij de moordenaar zou kennen en dat de moord is gepleegd in een destijds aan [.....] toebehorende caravan, waarin zich ook allerlei andere dubieuze activiteiten afspeelden. Tevens wordt rectificatie en schadevergoeding geëist.

Naar aanleiding van een aangifte van [.....] is een strafzaak met parketnummer 21/ 003955-16 aanhangig bij het hof Noord Nederland, locatie Leeuwarden. In die zaak is inmiddels op 11 februari jl. arrest gewezen, waarbij het hof een onvoorwaardelijke gevangenisstraf van drie maanden aan Dankbaar heeft opgelegd. Dankbaar heeft tegen dat arrest beroep in cassatie ingesteld. In de civiele door [.....] tegen hem aangespannen procedure is hij veroordeeld tot schadevergoeding van € 10.000 en is hem ook een bedrag van € 80.000 aan vermeend verbeurde dwangsommen afgenomen.

Dankbaar wordt in de strafzaak verdacht van smaad in verband met het feit dat hij in een boek en in andere publicaties bekend zou hebben gemaakt dat de moord op Marianne Vaatstra is gepleegd in de caravan van de heer [.....]. [.....] heeft vervolgens aangifte gedaan van smaad, hetgeen uiteindelijk heeft geleid tot de veroordeling van Dankbaar in eerste aanleg en in hoger beroep. Dankbaar heeft deze opmerkingen over [.....] in zijn boek en andere publicaties opgenomen om te kunnen aantonen dat er met betrekking tot de moord op Marianne Vaatstra sprake is van een ernstige gerechtelijke dwaling, of beter gezegd ernstige malversaties. Het doel was niet om [.....] in een kwaad daglicht te stellen, maar om de eerder genoemde gerechtelijke dwaling/malversaties te kunnen aantonen.

Voor een juiste beoordeling van de beschuldiging van smaad is het om meerdere redenen van het grootste belang, dat wordt vastgesteld in hoeverre Dankbaar te goeder trouw heeft kunnen aannemen dat wat hij publiceerde de waarheid was. Overigens zijn na het vonnis in eerste aanleg nieuwe feiten aan het licht gekomen, die de veroordeling van Dankbaar dubieus maken.

Belangrijker nog is dat de op te roepen getuigen van evident belang zijn bij de beantwoording van de vraag of sprake is geweest van een valse aangifte van [.....] en de vraag of Dankbaar een geslaagd beroep op de rechtvaardigingsgrond van artikel 261 lid 3 WvSr kan doen. Dat artikel luidt als volgt:

“Noch smaad, noch smaadschrift bestaat voor zover de dader heeft gehandeld tot noodzakelijke verdediging, of te goeder trouw heeft kunnen aannemen dat het te last gelegde waar was en dat het algemeen belang de telastlegging eiste.”

In tegenstelling tot wat daarover in het vonnis in eerste aanleg werd overwogen, kan Dankbaar aantonen dat er sprake is geweest van uitermate zorgvuldig onderzoek. Op basis van dat onderzoek had hij wel degelijk te goeder trouw kunnen aannemen dat wat hij over [.....] heeft gesteld op waarheid berustte, terwijl het daarnaast evident is, dat het algemeen belang eiste dat Dankbaar dat naar buiten zou brengen. Door middel van in het kader van de strafzaak te verrichten getuigenverhoren had Dankbaar gehoopt zijn beroep op art. 261 lid 3 Sr te kunnen onderbouwen, maar die mogelijkheid werd hem niet gegund. Verschillende hieronder te noemen getuigen kunnen met betrekking tot dit onderdeel verklaren dat Dankbaar meer dan ‘redelijke inspanningen’ heeft gedaan met betrekking tot de publicaties over [.....].

Dankbaar heeft in eerste aanleg een beroep gedaan op de rechtvaardigingsgrond van artikel 261 lid 3 WvSr. De belangrijkste vraag die in de tegen Dankbaar aanhangige strafzaak moet worden beantwoord is daarmee wat hem betreft de vraag in hoeverre hij te goeder trouw heeft kunnen aannemen dat de informatie die hij over [.....] had vernomen juist was en de vraag of hij er daardoor vanuit heeft mogen gaan dat hij deze informatie mocht publiceren vanwege het grote maatschappelijke belang van die informatie. Die informatie hield immers in dat Marianna Vaatstra in 1999 niet was vermoord door Jasper Steringa, maar door Ali Hassan. Deze moord zou blijken de verklaring van de op te roepen getuige Mustafa zijn gepleegd in de caravan van [.....] (de [.....]). De strekking van de verschillende publicaties van Dankbaar is dat justitie deze Ali Hassan om wat voor reden dan ook bewust niet heeft willen vervolgen en belangrijk bewijs niet in het proces-verbaal van het onderzoek naar de moord heeft willen opnemen, waardoor de moordenaar verder buiten schot heeft kunnen blijven.

Mustafa kan tevens verklaren dat de door justitie opgepakte Ali Hassan (door middel van een DNA-test door het OM uitgesloten als moordenaar van Marianne Vaatstra), niet dezelfde Ali Hassan was die bevriend was met Mustafa. Deze Ali Hassan is sinds de ochtend na de moord nooit meer gezien. Volgens Mustafa maakte hij enkele weken vóór de moord een keeldoorsnijdend gebaar naar Marianne Vaatstra. Het is juist en vooral ook om die reden dat Mustafa als getuige dient te worden opgeroepen om aan te tonen dat Dankbaar

met de publicatie zoals gedaan het algemeen belang diende en om aan te tonen dat er gezien het feit dat het OM nimmer iets heeft gedaan met hetgeen Dankbaar jaren lang aandroeg aan keiharde feiten, niet anders kon dan de naam van [.....] te noemen omdat de verklaring van Mustafa daaromtrent overduidelijk was.

Teneinde de vraag te kunnen beantwoorden in hoeverre Dankbaar inderdaad een beroep op die rechtvaardigingsgrond toekomt van artikel 261 lid 3 WvSr, alsmede in hoeverre de veroordeling in eerste aanleg op meerdere punten berust op evidente misslagen, zijn de onderstaande getuigen dan ook van doorslaggevend belang. In feite onlosmakelijk verbonden aan de vraag of Dankbaar veroordeeld had mogen worden voor welk onduidelijk delict dan ook.

Dankbaar heeft deze opmerkingen over [.....] in zijn boek en andere publicaties opgenomen om te kunnen aantonen, dat justitie en het Openbaar Ministerie bepaalde verdachten en bewijzen met betrekking tot de moord op Marianne Vaatstra bewust buiten het opsporingsonderzoek heeft willen houden om op die manier de werkelijke toedracht van die moord niet bekend te maken. Het is voor een juiste beoordeling van de vorderingen van [.....] dan ook van het grootste belang, dat wordt vastgesteld in hoeverre Dankbaar te goeder trouw heeft kunnen aannemen dat wat hij publiceerde de waarheid was.

Inmiddels heeft Dankbaar op zijn beurt ook zelf aangifte tegen [.....] gedaan, omdat hij van oordeel is dat [.....] jegens hem een valse aangifte heeft gedaan terzake smaad en smaadschrift. Dankbaar stelt in dat verband dat [.....] in diens aangifte (en ook in de civiele procedure) in strijd met de waarheid heeft aangegeven dat de beweringen over hem in de publicaties van Dankbaar onwaar zijn. Het OM heeft te kennen gegeven [.....] niet te willen vervolgen op basis van de aangifte, hetgeen op bezwaar van Dankbaar stuit, omdat het wat hem betreft op partijdigheid en vooringenomenheid duidt. Een valse aangifte mag immers niet tot vervolging leiden, laat staan een veroordeling. Desondanks krijgt Dankbaar niet de gelegenheid de valsheid van [.....]'s aangifte te bewijzen. Voor de aangifte van Dankbaar wordt verwezen naar productie 1.

Samengevat heeft Dankbaar het tot zijn missie gemaakt om min of meer het volgende aan te tonen (tekst van Dankbaar):

Marianne is inderdaad verkracht en vermoord door asielzoekers, waaronder hoofddader Ali Hassan, in een caravan op het terrein van het toenmalige AZC. Vervolgens is haar lichaam gedumpt in het weiland waar zij werd gevonden. Een vriend van Ali Hassan, Faek Mustafa, heeft op de dag van de moord deze toedracht van de moord aan de politie verteld. Waarop besloten is dat deze toedracht niet bekend mocht worden en Ali Hassan is opgepakt op zijn huurkamer in Leeuwarden en nog hetzelfde weekend heimelijk het land is uitgezet via het Grenshospitium Amsterdam.

De regie voor deze doofpot-actie was in handen van Harm Brouwer en Joris Demmink, destijds respectievelijk Hoofdofficier van Friesland en Directeur-Generaal Vreemdelingenzaken en Internationale Aangelegenheden. Later de hoogste mannen van Justitie geworden als respectievelijk baas van het OM en Secretaris-Generaal van Justitie.

Nederland en de nabestaanden zijn dus nu al 20 jaar voorgelogen, uiteindelijk ten koste van een veeboer die tot een valse bekentenis is gedwongen op basis van het gestolen-fiets verhaal, terwijl Marianne die avond nimmer op een fiets heeft gezeten. Juist vanwege de toenemende druk van de publicaties van Dankbaar en consorten, is een voor het publiek geloofwaardige "oplossing" verzonnen teneinde de waarheid te begraven. Uiteraard is dit een misstand van letterlijk ongelooflijke proporties, die derhalve nooit bekend mag worden vanuit de optiek van Justitie. Vandaar dat de boodschappers van deze misstand rücksichtloos, éézijdig en zonder wederhoor worden afgemaakt in de landelijke media, als wel in de rechtszaal. Geen publieke omroep die Dankbaar eens uitnodigt. Alles onder regie van Justitie en met hulp van Yehudi Moszkowicz, die behalve de moeder van Marianne sinds kort ook Faek Mustafa vertegenwoordigt die op dag 1 aan de politie heeft verteld door wie en waar haar dochter werkelijk is vermoord. Waarbij het opmerkelijk is dat het juist Moszkowicz is die de zaak onlangs bij Pauw weer groots op de kaart zette, waar hij zelf stelt dat zijn cliënten "rust" willen. Het is Dankbaar niet te doen om de nabestaanden lastig te vallen, maar om in het algemeen belang boven water brengen van deze huiveringwekkende misstand, die in feite een samenzwering is tegen onze rechtsstaat en het hele Nederlandse volk, dus ook U! Niemand zou het moeten willen dat onze eigen overheid verkrachtende, keeldoorsnijdende moordenaars een stiekeme aftocht geeft, laat staan er een labiele veeboer voor laat opdraaien.

Deze missie is Dankbaar letterlijk duur komen te staan. Hij is alles kwijtgeraakt. Keer op keer zijn zijn grondrechten geschonden. Keer op keer werd het horen van noodzakelijke, in het kader van zijn verdediging en/of vorderingen/verweren van belang zijnde getuigen afgewezen. De financiële schade die hij heeft opgelopen is ruim 20 keer zo groot als de schadevergoeding (€ 40.000) die de vermeende moordenaar aan de vader van Marianne Vaatstra moest betalen. Alleen al de hoogte van dit astronomische bedrag is voor Dankbaar een aanwijzing dat er kennelijk grote belangen in het geding zijn. Keer op keer is hij zonder wederhoor afgebrand in landelijke media met beledigingen als: vieze leugenaar, complotdoot, kierewiet, stalker, lasteraar, TBS patiënt, mafklapper, enzovoort. Waarmee ook indirect de goede naam van zijn familie werd aangerand. En dat allemaal omdat Dankbaar in volle oprechtheid heeft willen aantonen dat er in sommige onderdelen van onze rechtsstaat iets goed mis was.

Een voorlopig getuigenverhoor is in deze zaak noodzakelijker en urgenter dan ooit. In het algemeen maatschappelijk belang. Voor Dankbaar zelf heeft dit zelfs een spoedeisend belang, omdat hij financieel aan de grond zit en in de verschillende aanhangige civiele en strafrechtelijke procedures steeds nul op het rekest heeft gekregen. Daarnaast is enige spoed geboden omdat sommige getuigen inmiddels een hoge leeftijd hebben bereikt, waardoor zij binnenkort wellicht niet meer in leven zijn. Als Dankbaar het bij het rechte eind heeft, dan zijn er in het strafrechtelijk onderzoek naar de moord op Marianne Vaatstra doelbewust hele grote fouten gemaakt. Die fouten van het Openbaar Ministerie zijn gemaakt onder de uiteindelijke verantwoordelijkheid van de Staat, hetgeen de reden is waarom dit verzoek om een voorlopig getuigenverhoor wordt gericht tegen de Staat der Nederlanden.

Pas na het horen van de getuigen kan de rechtspositie van Dankbaar voor het eerst adequaat worden bepaald. Pas na het horen van de getuigen kan worden beoordeeld worden of Dankbaar schuldig is of niet en of hij terecht is veroordeeld. Pas dan kan worden vastgesteld of zijn hele vermogen hem terecht is afgenomen, of hij terecht in de media is beschimpt en – in het kader van het onderhavige verzoek het meest van belang – of hem onder verantwoordelijkheid van de Staat onrechtmatige daden zijn aangedaan.

Dankbaar stelt dat hij nooit in zijn benarde situatie terecht was gekomen als Justitie meteen de waarheid over de moord op Marianne Vaatstra had verteld. De waarheid die Justitie volgens Dankbaar vanaf dag één wist. Dan was zijn missie immers niet nodig geweest. Dan waren de rechtszaken waar hij slachtoffer van werd, niet tegen hem aangespannen.

Een tweede reden dat Dankbaar zijn getuigenverzoek aan de Staat richt, is dat hij de kwaliteit van de rechtspleging in het onderzoek naar de moord op Marianne Vaatstra aan de kaak stelt. Met kans op herhaling van zulk een kwaliteit, of beter gezegd gebrek daaraan. Dat is een belang dat niet Dankbaar individueel treft, maar elke Nederlander, ofwel de maatschappij, die wordt vertegenwoordigd door de Staat der Nederlanden. Als kanker niet tijdig wordt ontdekt, zaait het uit.

Het onderzoek in deze zaak is niet compleet zonder het horen van de getuigen. En het onderzoek in deze zaak is misschien ook niet compleet zonder hernieuwd onderzoek naar de verkrachting van en moord op Marianne Vaatstra. Dankbaar gaat zelfs verder. Hij stelt dat feiten, onderzoekshandelingen, verklaringen én bewijsstukken bewust verborgen zijn gehouden, meer specifiek dat het OM vanaf dag één heeft geweten dat de moord in de caravan van [.....] is gepleegd, en niet door Jasper S. Het behoeft geen nader betoog dat het van groot maatschappelijk belang is om vast te stellen of Dankbaar gelijk heeft. Hij heeft er grote materiële en immateriële schade door geleden, die hij mogelijk op de Staat kan verhalen. De misstanden die hij ziet zijn ook te ernstig om onweersproken te laten of in de lucht te laten hangen. Het gaat om beweerde ambtsmisdrijven van of onder verantwoordelijkheid van zeer hoge ambtenaren.

Dankbaar is zich ervan bewust dat hij inmiddels als “complotdenker” bekend staat en dat die status meebrengt dat ook dit verzoek om getuigen te mogen horen met de nodige argwaan zal worden bekeken. Natuurlijk is het voor allerlei instanties en personen een belasting als er getuigen moeten worden gehoord en men zou kunnen denken waarom al die moeite moet worden gedaan omwille van de hersenspinsels van een complotdenker. De ideeën van Dankbaar zijn echter allerminst hersenspinsels. Zoals gezegd heeft hij zeer gedegen onderzoek gedaan voordat hij zijn bevindingen voor het eerst naar buiten bracht. Naar zijn overtuiging is het dan ook van het grootste belang dat de hieronder op te geven getuigen zullen worden gehoord, al is het alleen maar om nu eindelijk eens buiten twijfel vast te stellen of zijn missie inderdaad op terechte veronderstellingen is gebaseerd. Als dat zo is, dan zal verdere juridische actie tegen de Staat moeten volgen, voorzover de Staat dan niet al uit eigen beweging tot actie zou overgaan. Als de getuigenverhoren onverhoopt geen bevestiging opleveren van de vermoedens van Dankbaar, zal hij zijn missie daarentegen moeten staken, maar dan is in ieder geval wel voor het eerst op gedegen wijze uitgezocht of er inderdaad sprake is geweest van misstanden. Dat is immers steeds het probleem geweest:

op geen enkele wijze lijken de door Dankbaar gesignaleerde misstanden te mogen worden onderzocht of getoetst aan de feiten. Toewijziging van het verzoek alle onderstaande getuigen of een aantal van hen te mogen horen zou dan ook eindelijk voor duidelijkheid en rust kunnen zorgen, niet alleen bij Dankbaar, maar ook bij de andere in de verschillende zaken betrokken personen.

De verklaringen van de hieronder te noemen getuigen zijn van cruciaal belang voor een juiste beoordeling van de verschillende straf- en civiele zaken waarin Dankbaar betrokken is geraakt en tevens van groot belang voor de beantwoording van de vraag in hoeverre de Staat onrechtmatig jegens Dankbaar heeft gehandeld.

Vordering

Dankbaar meent een vordering tot schadevergoeding op de Staat der Nederlanden te hebben vanwege bepaalde door of onder verantwoordelijkheid van de Staat jegens hem gepleegde onrechtmatige daden, die direct en/of indirect hebben geleid tot zeer grote materiële en immateriële schade voor Dankbaar. Kern van de zaak is dat Dankbaar stelt dat de Staat, althans het verantwoordelijke deel van het Openbaar Ministerie en/ of het Ministerie van Justitie, de ware toedracht van de moord op Marianne Vaatstra in de doofpot heeft/ hebben gestopt. Willens en wetens, nadat die ware toedracht vanaf de datum van deze moord aan Justitie bekend was geworden. In het bijzonder signaleert Dankbaar de volgende strafbare feiten, althans onrechtmatigheden:

- Misbruik van macht/bevoegdheid
- Het onjuist informeren van het Nederlandse publiek
- Het assisteren van bepaalde verdachten van zeer ernstige strafbare feiten als verkrachting en moord om hun straf te ontlopen
- Het manipuleren en vernietigen van bewijsmateriaal in een strafrechtelijk onderzoek
- Nalatigheid
- Belemmering van de rechtsgang
- Wederrechtelijke vrijheidsberoving
- Onrechtmatig procederen

Dankbaar heeft zich in het algemeen maatschappelijk belang ten doel gesteld de ware toedracht van de moord op Marianne Vaatstra boven tafel te brengen, en daarmee eveneens de in zijn ogen uiterst dubieuze rol die Justitie/ de Staat in het onderzoek heeft gepleegd. In dat proces is hij de afgelopen jaren uitsluitend tegengewerkt. Er zijn

rechtszaken tegen hem aangespannen die hij vrijwel allemaal heeft verloren omdat hem bepaalde rechten werden ontzegd en andere rechten van hem werden geschonden. Dankbaar zoekt eerherstel en rehabilitatie. Teneinde te kunnen beoordelen in hoeverre zijn vorderingen jegens de Staat enige kans van slagen hebben, heeft hij er belang bij de na te noemen getuigen te horen.

Te bewijzen feiten en te horen getuigen

Teneinde de rechtmatigheid van de publicaties van Dankbaar (de betrouwbaarheid van zijn bronnen) en de onrechtmatigheid, althans onzorgvuldigheid van het handelen van het Openbaar Ministerie/ de Staat te kunnen beoordelen zijn de onderstaande getuigen van groot belang.

1)De heer **H.N. Brouwer**.

De heer Brouwer was tijdens de moord op Marianne Vastra hoofdofficier van justitie van het parket Leeuwarden/Friesland, als zodanig eindverantwoordelijk voor het onderzoek naar de moord op Marianne Vaatstra. In zijn latere functie als voorzitter van het College Procureurs Generaal (2005-2011) heeft hij diverse preken gehouden over “open verantwoording en transparantie” die zijn OM dient te betrachten. “Niet hopen dat het overwaait beste collega’s! Open verantwoording!”

De heer Brouwer in zijn inmiddels van de OM site verdwenen speech [“Zwijgen is zilver, spreken is goud:”](#)

Uiteraard gelden ook voor ons de gewone eisen van openheid als voor ieder ander overheidsorgaan in een democratische staat. De volksvertegenwoordiging moet immers zicht hebben op de wijze, waarop overheidsorganen zich van hun publieke taak kwijten.

De noodzaak voor het OM om openheid te betrachten, gaat echter veel verder. Uiterekend wij, die het gedrag van anderen beoordelen en kwalificeren en daar zo nodig een straf voor eisen, dienen door middel van openbaarheid verantwoording af te leggen, althans ons toetsbaar op te stellen voor de buitenwereld. Het gaat daarbij niet alleen om de uiteindelijke uitkomst van een strafzaak, maar ook om de vraag of de regels aan de hand waarvan de zaak is onderzocht, keurig zijn toegepast. Willekeur is zéker zo funest voor het vertrouwen in de strafrechtspleging als het gevoel, dat een beslissing onjuist is.

Vergeet in dit verband ook niet, dat het openbaar ministerie monopolist is op het gebied van vervolging. Wij zijn de enige instantie, die iemand voor de strafrechter kan brengen. Dergelijke macht schept verplichtingen binnen een samenleving. Het is aan het OM om zichtbaar te maken, waarom het in dit verband de keuzen heeft gemaakt, die het heeft gemaakt. Dat geldt net zo goed voor een beslissing om wél te vervolgen, als om níet te vervolgen. Het OM moet zichtbaar maken op welke wijze het invulling geeft aan het algemeen belang. Als het OM geen openheid van zaken zou geven, laadt het in ieder geval de verdenking van willekeur op zich.

En ten slotte: wij moeten met ons handhavende optreden potentiële wetsovertreders ervan weerhouden om in de fout te gaan. Gelet op het brede scala aan normen, die wij hebben te handhaven, behoort heel Nederland tot onze doelgroep. Dat betekent, dat onze boodschap bij een publiek van zestien miljoen mensen terecht moet komen. Dat kunnen wij niet zonder de media, hetgeen nog een reden te meer is, waarom het OM transparantie aan de dag moet leggen.

Openbaarheid is voor ons geen keuze, maar een essentiële bestaansvoorwaarde. Wij kunnen onze taak alleen dan uitoefenen, wanneer wij naar buiten gericht zijn.

Deze door Brouwer gepropageerde openheid en transparantie was merkwaardig genoeg in geen velden of wegen te bekennen toen Dankbaar hem per e-mail vragen stelde over de zaak Vaatstra. Dan kwam steevast via zijn secretaresses het antwoord:

*From: info [mailto:info@CTIVD.nl]
Sent: donderdag 10 september 2015 16:06
To: 'Wim Dankbaar'
Subject: RE: Bericht voor uw voorzitter Harm Brouwer*

Geachte heer Dankbaar,

De heer Brouwer zal niet reageren op uw e-mail.

Vriendelijke groet,

Hilde Bos

Secretaris CTIVD

Sterker nog, het OM Leeuwarden heeft de telefoniste al in 2011 (dus voor de arrestatie van Steringa) opdracht gegeven om de verbinding te verbreken als Wim Dankbaar belt voor een vraag of een tip. Zonder opgaaf van reden.

Dankbaar heeft twee keer kamerleden bereid gevonden om kamervragen te stellen over de zaak Vaatstra. In 2010 door het kamerlid Teeven aan de toenmalige minister Hirsch Ballin.

<https://zoek.officiëlebekendmakingen.nl/ah-tk-20092010-2952.html>

In 2012 door het kamerlid Brinkman aan de toenmalige minister Opstelten.

<https://zoek.officiëlebekendmakingen.nl/ah-tk-20122013-309.html>

Uiteraard baseerden de ministers hun antwoorden op informatie van het OM, destijds aangevoerd door de heer Brouwer. De ministers blijven verantwoordelijk voor de juistheid van die informatie. Dankbaar heeft echter aantoonbaar vastgesteld dat de antwoorden in

beide gevallen de nodige onwaarheden bevatten. Tot zijn verbazing heeft dat niet tot verontwaardiging van de Tweede Kamer geleid. Het parlement onjuist informeren is immers normaal gesproken een politieke doodzonde. Dankbaar denkt dat dit veel te maken heeft met de kort daarop volgende aanhouding van Jasper Steringa. Dat was immers voor het publiek een geloofwaardige oplossing met toverspreuken als 100% DNA match en “volledige bekentenis”.

Allereerst werd uit de kamervragen en antwoorden duidelijk dat veel informatie die nu noodgedwongen openbaar werd, in de weken, maanden en jaren na de moord altijd geheim gehouden is, ja zelfs categorisch is ontkend.

Voorbeelden van die geheimgehouden, ontkende informatie zijn onder meer:

- Faek Mustafa is als verdachte in de moord op Marianne Vaatstra gehoord.
- Faek Mustafa is overgeplaatst naar een ander AZC

Deze informatie is pas officieel bekend geworden aan de hand van de kamervragen ruim een decennium na dato. In de weken na de moord werd immers krachtig en herhaald gesteld dat er geen enkele aanwijzing was om de daders onder asielzoekers te zoeken. Eindelijk werd dan toegegeven dat er wel degelijk aanwijzingen waren, dat Faek Mustafa is aangehouden en verhoord, en zelfs heimelijk is overgeplaatst. Dit laatste werd immers aanvankelijk ook ontkend, onder meer door AZC-directrice Nettie Groeneveld (inmiddels overleden). Wat Faek heeft verklaard, laat staan of hij Ali Hassan heeft aangewezen als de moordenaar, laat staan waar Marianne is vermoord, waarom hij werd overgeplaatst, werd niet bekend gemaakt.

Sommige antwoorden zijn zelfs voor de leek intelligentiebeledigend zoals deze van minister Hirsch Ballin:

“F.M. is enkele maanden voor de dood van Marianne betrokken geweest bij een ruzie met (vrienden van) Marianne in een horecagelegenheid. F.M. is daarover gehoord en zei dat juist hij en zijn vriend werden bedreigd en niet andersom.”

Ondanks het feit dat er veel getuigen waren (niet enkele maanden, maar twee weken voor haar dood) wordt toch de ridicule verdediging van Faek genoemd. Los van het feit dat het verhoor van Faek altijd stil is gehouden, zelfs ontkend, toont dit aan hoezeer de werkelijke daders en medeplichtigen beschermd zijn. De reden hiervoor is Dankbaar niet bekend, hij kan daarover slechts speculeren (wellicht mocht in 1999 het draagvlak voor het asielbeleid niet in gevaar komen?).

Ook over de datum van het verhoor en de overplaatsing van Mustafa zijn onjuiste antwoorden gegeven. De datum van zijn verhoor was 1 mei 1999, niet 19 mei 1999. De datum van zijn overplaatsing was 3 mei 1999, niet 27 mei 1999. Hij werd niet naar Drachten overgeplaatst maar naar Musselkanaal. Voor beide feiten heeft Dankbaar talloze getuigen, die uitgebreid aan bod zijn gekomen in zijn boek en op zijn website. Zoals de getekende

verklaringen van Ron Pander ([productie 2](#)), Sikko Pander ([productie 3](#)) en Jacob Hoeksma ([productie 4](#)) die allen ook bereid zijn om voor Dankbaar te getuigen. Ook de toenmalige AZC-adjunctdirecteur Louis Uijl (overleden) heeft de data van het verhoor en overplaatsing van Faek aan Dankbaar bevestigd in een telefoongesprek (zie voor de uitgewerkte tekst daarvan [productie 5](#)).

De allergrootste onwaarheid is wellicht nog wel dat de heer Brouwer hoofdofficier was tot 1 mei 1999, de zaterdag dat Marianne Vaatstra dood werd gevonden. Dit is aantoonbaar niet waar, zoals blijkt uit een Volkskrant-artikel van 14 mei 1999 (zie [productie 6](#)) over een interview met Brouwer op woensdag 12 mei 1999, “zijn laatste dag als hoogste man van het OM Leeuwarden”. In dit artikel wordt overigens met geen woord gerept over de moord op Marianne Vaatstra, op dat moment vers en volop in het nieuws. Brouwer was dus wel degelijk eindverantwoordelijk voor het verhoor van Faek en zijn overplaatsing. Dat dit wordt ontkend, zonder te melden wie dan wel verantwoordelijk was, spreekt wat Dankbaar betreft boekdelen. De heer Brouwer was dus nog tijdens en geruime tijd na de acties die volgens Dankbaar zo laakbaar zijn, te weten de heimelijke arrestatie en uitzetting van Ali Hassan in het weekend van de moord, als hoofdofficier (eind)verantwoordelijk voor het strafrechtelijk onderzoek naar de zaak Vaatstra.

Ook heeft het OM onder leiding van de heer Brouwer in 2011 het zogeheten rapport “Onderzoek Ali H.” Uitgebracht (zie [productie 7](#)), mede door de toenemende druk van de publicaties van Dankbaar. Dit rapport staat bol van de onwaarheden, zoals uitgebreid gedocumenteerd in het boek van Dankbaar en Mauritz. In feite staat er weinig in dat wél waar is en nog minder wat verifieerbaar is. Enkele opvallende passages:

*Feik wordt op 19 mei 1999 verhoord en staat wangslijm af om zijn dna te vergelijken met de sporen van de moordenaar. Dat komt niet overeen. **Hij kan zich niet herinneren met wie hij precies op Koninginnedag in Kollum was.***

Feik is in het onderzoek naar de moord op Marianne voor de politie al gauw een interessant persoon. Getuigen verklaren over een ruzie die hij en Marianne in februari 1999 hebben in de Ringobar in Veenklooster. Hij maakt volgens andere discotheekbezoekers een beweging naar Marianne alsof hij een keel doorsnijdt.

Immers, in 1999 was Faek helemaal geen interessant persoon volgens de berichtgeving. Zijn identiteit en verband met de moord werd angstvallig geheim gehouden. Het publiek werd bezworen dat er geen enkele aanleiding was om naar het AZC te kijken, dat daar niemand was gehoord. Dus nu wordt in 2011 erkend dat dit een leugen was.

Helemaal merkwaardig wordt het met deze passage:

In het asielzoekerscentrum werpt Ali zich op als ‘aanvoerder’ van de jongere Turkmenen. Ook gaat hij om met Feik Mostafa (15) en zijn vader.

Allereerst wordt Faek Mustafa verkeerd gespeld, maar bovenal wordt erkend dat Faek en zijn vader bekenden waren van Ali Hassan. De opzet van het rapport wordt bewezen door

niet te melden of Faek en zijn vader is gevraagd of de hen bekende Ali Hassan de gearresteerde man in Istanbul was. Dit is de onderzoeksvraag van het rapport! Daar begint het mee:

“Justitie heeft in het onderzoek naar de onopgeloste moord op Marianne Vaatstra een verkeerde verdachte opgepakt en daarmee de mogelijke dader laten lopen”, stelt actualiteitenprogramma EenVandaag in maart 2010. Dat is niet de eerste keer dat bij het publiek twijfel rijst over de arrestatie van Ali Hussein Hassan. Rechercheurs van de Friese politie hebben daarom alle feiten over zijn aanhouding nog eens uitvoerig tegen het licht gehouden. Een blik in het dossier.

Aan de enige twee bekenden van Ali Hassan die in het rapport worden genoemd (in werkelijkheid waren het tientallen) wordt de hamvraag dus niet gesteld! Waarom niet, daar is nooit een verklaring voor gegeven (onkunde zal het toch niet zijn?) maar voor Dankbaar is het evident: het antwoord van Faek en zijn vader past niet in de conclusie van het rapport.

Volgens Dankbaar is dit rapport volkomen onbetrouwbaar en niet opgesteld met als doel de waarheid omtrent het politieonderzoek naar de moord op Marianne Vaatstra aan het licht te brengen. Dat wordt onder meer duidelijk aan de hand van het feit dat bijna alle getuigen die Dankbaar hieronder opvoert de juiste Ali Hassan, de vriend van Faek, kenden! Faek, Rida, Farhad, Riad, Stephanie, Spencer, Isabella, Ronnie, Sikko, Jacob, Aafke, Wietze, Gerrit enzovoort. Allen komen zij in het rapport niet voor, terwijl een verklaring van ieder van hen afzonderlijk al voldoende is om de conclusie van het rapport, inhoudend dat er geen aanwijzingen waren die erop duiden dat in 1999 de verkeerde Ali is aangehouden, onderuit te halen.

Gezien de onbevredigende antwoorden op de kamervragen en de talloze onwaarheden in het rapport Ali H., is het van het groot maatschappelijke belang en de hoogste tijd, niet alleen voor Dankbaar maar voor heel Nederland, dat de heer Brouwer eindelijk eens de open verantwoording en transparantie, die hij zelf zo propageert, gaat betrachten, in plaats van vragen structureel te ontwijken. Dat zou ook geen probleem moeten zijn als de heer Brouwer en zijn OM niets te verbergen hebben in deze zaak. Als eindverantwoordelijke hoofdofficier voor het onderzoek van het eerste uur, maar ook als eindverantwoordelijke OM baas voor de talloze vervolgonderzoeken in de afgelopen jaren. De aantoonbare onwaarheden in de antwoorden op de kamervragen en in het rapport Ali H. maken die noodzaak alleen maar groter en urgenter.

2)De heer **Joris Demmink**.

De heer Demmink was destijds directeur-generaal vreemdelingenzaken en als zodanig verantwoordelijk voor de asielzoekerscentra in Nederland. Een opdracht tot overplaatsing of uitzetting van een asielzoeker kon niet zonder zijn medeweten en/of toestemming geschieden. De heer Demmink kan derhalve ook uitsluitsel geven waarom Faek Mustafa werd overgeplaatst en op welke datum dat was. Ook kan hij opheldering geven of en waarom Ali Hassan via het toenmalige Grenshospitium is uitgezet.

3) Oud-burgemeester **Piet Visser**.

De heer Visser was destijds burgemeester van Kollumerland en als zodanig onderdeel van de 'driehoek'. De heer Visser kan over tal van relevante zaken opheldering verschaffen. Zoals op welke datum Faek Mustafa is overgeplaatst en waarom. Deze opdracht werd volgens AZC directeur Louis Uijl immers gegeven door de driehoek. Waarom hij de speurhonden liet terugroepen toen deze richting AZC liepen. Waarom hij de badmeester bedreigde op straffe van baanverlies als deze bleef vragen over het bebloede trainingsjack dat hij de ochtend van de moord vond en naar de politie bracht. In wiens opdracht hij deze handelingen deed. Als men weet dat Ali Hassan vrijwel altijd een trainingspak droeg, dan is de vraag van wie dat bloed op het trainingsjack was. Nog meer is de vraag waarom zo een cruciaal bewijsstuk moest worden zoekgemaakt en zelfs de vinder moest worden bedreigd.

4) De heer **Jan Verkaik**.

De heer Verkaik was destijds teamleider van het onderzoek naar de moord op Marianne Vaatstra. Als zodanig kan hij uitsluitend geven over tal van relevante vragen. Zoals op welke datum Faek Mustafa is verhoord, wat Mustafa heeft verklaard, met name of hij inderdaad heeft verklaard dat Marianne Vaatstra is vermoord door Ali Hassan in de caravan van klager. Waarom klager dan niet direct als verdachte is aangemerkt en zijn caravan niet voor onderzoek is veiliggesteld als mogelijke plaats delict. Waarom hij aanvankelijk de familie Vaatstra vertelde dat deze caravan is afgebrand (midden in de nacht) door werkzaamheden met een verbranders. Ook kan de heer Verkaik antwoord geven op welke datum Mustafa is overgeplaatst en van wie deze opdracht kwam. Tevens kan hij verklaren waarom deze feiten aanvankelijk ontkend werden door Justitie, alsmede waarom diverse bewijsstukken, zoals een bebloed trainingsjack, verdwenen zijn.

5) De heer **Faek Mustafa**

De heer Mustafa heeft aan medegedaagde Mauritz onder meer verklaard dat hij ongewild getuige is geweest van de moord op Marianne Vaatstra, gepleegd door Ali Hassan in de caravan van [.....]. Tevens heeft hij verklaard dat de bedoelde Ali Hassan niet de Ali Hassan was die in 1999 door het OM in Istanbul werd gearresteerd. Daarnaast heeft hij verklaard dat de heer [.....] een goede kennis was van Ludger Dill, hetgeen door [.....] wordt ontkend. De heer Mustafa heeft meegedeeld, dat hij het bovenstaande ook heeft verklaard ten tijde van verhoor door de politie in hetzelfde weekend dat de moord op Marianne Vaatstra heeft plaatsgevonden (1 en 2 mei 1999). De heer Mustafa was ervan op de hoogte dat zijn verklaring in het boek van Dankbaar is opgenomen en ook via internet te lezen was, maar heeft daartegen tot voor kort nimmer bezwaar gemaakt. Aangezien de vorderingen van [.....] mede zijn gebaseerd op deze verklaringen van de heer Mustafa, die Dankbaar vervolgens in het boek van hem en Mauritz heeft opgenomen, is het voor Dankbaar van groot belang dat Mustafa als getuige wordt gehoord, zodat hij kan uitleggen of, en zo ja, waarom hij bovenstaande mededelingen heeft gedaan en in hoeverre die mededelingen volgens Mustafa op waarheid berusten. De getuigenverklaring van Mustafa raakt daarmee de kern van waar het in deze zaak om gaat. Immers: er is geen sprake van enige

onrechtmatige publicatie (of in strafrechtelijke zin: smaad) indien Dankbaar te goeder trouw heeft kunnen aannemen dat hetgeen hij in zijn boek heeft geschreven waar was. Indien Mustafa verklaart conform hetgeen hij destijds heeft meegedeeld en die verklaring door de rechtbank op betrouwbaarheid zal kunnen worden getoetst, wordt de rechtbank in staat gesteld te beoordelen in hoeverre de vorderingen tegen Dankbaar moeten worden toe- of afgewezen.

Mustafa heeft aan Hans Mauritz, mede-auteur en uitgever van het boek van Dankbaar, tevens verklaard dat de bedoelde Ali Hassan niet de Ali Hassan was die in 1999 door het OM in Istanbul werd gearresteerd. Ook dit is voor Dankbaar van groot belang om uit de mond van Mustafa onder ede bevestigd te krijgen, aangezien Dankbaar wil aantonen dat het Openbaar Ministerie niet de waarheid heeft verteld in het zogeheten "rapport onderzoek Ali H." (2011) dat concludeerde dat er geen aanwijzingen zijn gevonden dat een verkeerde Ali H. is aangehouden. Overigens wordt Mustafa in dit rapport genoemd als vriend van Ali H., maar Mustafa zelf heeft verklaard dat hij nooit door het OM is benaderd met de vraag of de hem bekende Ali H. in 1999 werd aangehouden in Istanbul. Wat Dankbaar betreft is deze gang van zaken volstrekt logisch. Hij stelt immers dat het OM zelf de juiste Ali H. in het weekend van de moord het land heeft uitgezet en dat dit gedaan is naar aanleiding van het verhoor van Faek Mustafa op de dag van de moord, 1 mei 1999, in welk verhoor Faek Mustafa de juiste Ali H. heeft aangewezen als de moordenaar. In dat geval wist het OM ook in 2011 hoe Faek de onderzoeksvraag: "Is de juiste Ali H. gearresteerd?" zou hebben beantwoord. Dit antwoord paste niet in het straatje van de conclusie van het rapport. Het behoeft verder geen nader betoog of toelichting dat er een groot algemeen maatschappelijk belang mee gemoeid is om aan te tonen dat het OM de waarheid geweld heeft aangedaan in een officieel en lijvig rapport op kosten van de gemeenschap. Daarnaast heeft Mustafa verklaard dat de heer [.....] een goede kennis was van de duitser Ludger Dill, hetgeen door [.....] wordt ontkend.

Gezien het belang van Mustafa als getuige heeft Dankbaar hem gedurende de afgelopen jaren verschillende malen gevraagd of hij zijn eerder geuite opmerkingen over de toedracht van de moord op Marianne Vaatstra zou willen bevestigen in een ten overstaan van een notaris op te stellen verklaring. Mustafa weigert echter stelselmatig zijn medewerking, en zegt uitsluitend zijn medewerking aan een verhoor te willen geven indien hij daartoe door de rechter wordt opgeroepen.

Een belangrijke recente ontwikkeling is dat Faek Mustafa in een zitting van 15 augustus 2017 in de rechtbank te Rotterdam heeft gemeld dat hij bereid is te verklaren voor Justitie en/of een rechtbank. Deze melding is opgenomen in de beschikking waarin de rechter stelt dat niet Mustafa maar [.....] als verweerder zou moeten worden opgevoerd. Die beschikking wordt bijgevoegd als produktie 8. Dit impliceert dat Faek Mustafa wel degelijk iets te verklaren heeft (iemand die niks te verklaren heeft, zegt dat immers gewoon), iets wat ook blijkt uit een brief die Mustafa schreef aan de dienstdoende rechter Mr. Geerdes, welke brief eindigt met de volgende zinnen:

"Als ik verhoord moet worden over deze zaak ben ik weer bereid om mijn verhaal te

doen en ik ben altijd bereid geweest om de waarheid te vertellen. Ik vertel wat ik weet en wat ik heb gezien en niet wat een ander (dhr Dankbaar) wilt horen."

De volledige brief van Mustafa aan rechter Geerdes is bijgevoegd als productie 9. De brief van Dankbaar aan dezelfde rechter wordt bijgevoegd als productie 10.

Een tweede belangrijke ontwikkeling is dat de advocaat van [.....] in een zitting van 30 augustus 2017 heeft gemeld dat ook hij onder meer de heren Faek Mustafa, Hans Mauritz én de andere door Dankbaar gevraagde getuigen onder ede wil horen. De opmerking van deze advocaat is nota bene vastgelegd in het proces-verbaal van bedoelde zitting, dat als productie 11 is bijgevoegd. Vanwege deze omstandigheid, waarbij beide partijen bepaalde getuigen willen horen, zou er in de civiele zaak tussen Dankbaar en [.....] geen reden meer moeten zijn om het getuigenverhoor af te wijzen, hetgeen desondanks toch is gebeurd.

Een derde belangrijke ontwikkeling is dat Dankbaar en medegedaagde Mauritz hun geschillen hebben bijgelegd, hetgeen geresulteerd heeft in het vrijgeven van de zogenoemde kluisverklaringen van Faek Mustafa en Riad Elmakhour. Deze verklaringen worden bijgevoegd als productie 12.

Dat de heer Mustafa de bovenbeschreven verklaringen bij de politie heeft afgelegd, wordt ook bevestigd door de als productie 13 bijgevoegde schriftelijke verklaring van Rida Hashimi, destijds (in 1999) bevriend met Mustafa. Uit de reactie van Mustafa op een mededeling van Dankbaar, inhoudende dat hij door [.....] is aangeklaagd, blijkt impliciet dat hij [.....] inderdaad kent, iets wat [.....] zelf ook weer ontkent in zijn aanklachten tegen Dankbaar. Hiervoor wordt verwezen naar een schriftelijke weergave van een opgenomen telefoongesprek tussen Dankbaar en Mustafa, bijgevoegd als productie 14. Verder heeft Mustafa in gesprekken aangegeven dat hij verder en uitgebreider wil verklaren dan in zijn getekende verklaring, mits hij als getuige voor de rechter zal moeten verschijnen. De betreffende gesprekken zijn tussen Mustafa en Hans Mauritz (productie 15) en tussen Mustafa en weblogger Rob Arts (productie 16). Een fragment uit dit laatste gesprek luidt als volgt:

Rob: Oh maar kun je ook niet zeggen of dat die handtekening wél van jou is of dat die niet van jou is?

Faek: Oh eh.. Ik heb tegen Wim gezegd van eh... ik zeg alles in het openbaar en wanneer ik naar de rechter moet, zeg maar, wanneerWim, breng me naar de rechter, dan pas kan ik verder wat zeggen daarover.

Hier geeft Mustafa zelf – nogmaals - aan dat hij bereid is onder ede te verklaren over zijn kennis over de moord op Marianne Vaatstra. Voorts heeft Mustafa tegenover Hans Mauritz aangegeven niet aanvullend op zijn getekende verklaring te willen/durven verklaren, anders dan voor een rechter onder ede, omdat hij bang is voor represailles vanuit Justitie of andere onderdelen van de overheid. Niettemin lijdt Dankbaar hierdoor schade en heeft deze schade reeds geleden. Het is immers zeer onwaarschijnlijk dat Dankbaar veroordeeld had kunnen worden, nu het duidelijk is dat onder meer Mustafa en Mauritz de bronnen zijn van zijn

publicaties, en zowel Mustafa als Mauritz hun verklaringen onder ede zouden bevestigen. Derhalve is het voor Dankbaar en de waarheidsvinding cruciaal, in feite de conditio sine qua non, om deze getuigen te mogen horen.

6)De heer **Riad Elmakhour**

Riad Elmakhour heeft aan Hans Mauritz, mede-auteur van het door Dankbaar geschreven boek, verklaard dat hij Ali Hassan in de nacht van de moord een lift heeft gegeven naar Leeuwarden. Ali Hassan zat onder het bloed en vertelde dat hij net een meisje had vermoord in de caravan van een Duitser. De heer [.....] vraagt zelf om de identiteit van Riad Elmakhour en Faek Mustafa en de authenticiteit van hun verklaringen. Het is dus ook in het belang van de heer [.....] dat deze getuigen onder ede worden gehoord.

7)De heer **Farhad Bawar**

Farhad Bawar was destijds een goede vriend van Faek Mustafa in het AZC Kollum en vandaag anno 2019 nog steeds. Bawar heeft aan Mauritz verklaard dat hij van Faek heeft vernomen dat Marianne Vaatstra is vermoord door Ali Hassan in de caravan van [.....]. Ook kan Bawar verklaren dat hij destijds deel uitmaakte van het groepje asielzoekers, waaronder Faek Mustafa en Ali Hassan, die regelmatig bij [.....] vertoefden.

8)Mevrouw **Stephanie Broersma-Van Reemst**

Stephanie Broersma van Reemst was destijds een vriendinnetje (14) van Faek Mustafa. Diverse getuigen hebben haar op de avond en nacht van de moord gezien in het gezelschap van Faek en Marianne, onder meer bij de fietsen van haar vriend Spencer en diens vriend Wietze, die door Faek Mustafa onklaar waren gemaakt door de ventielen eruit te trekken. Stephanie van Reemst kan ook verklaren dat Faek Mustafa en Ali Hassan bekenden waren van [.....] en Ludger Dill, met andere woorden dat de aangifte van [.....] vals is. Tevens kan ook zij bevestigen dat de haar bekende Ali Hassan, de vriend van Faek, niet de de man was die in 1999 werd gearresteerd. Overigens als zij (en Faek Mustafa) het bovenstaande kan bevestigen wordt ook evident dat het gestolen-fiets-verhaal, zoals dit door Justitie aan het publiek bekend is gemaakt, onmogelijk de waarheid kan zijn. Voorts verdient vermelding, dat deze getuige op 14 mei 1999 werd ontboden op het politiebureau te Buitenpost om gehoord te worden over de moord op Marianne Vaatstra. Dit betekent dus dat justitie kennelijk wist dat Stephanie iets wist (en weet) over de zaak Vaatstra. Het resultaat van dit verhoor was dat Stephanie aangifte deed van verkrachting door haar vriendje Faek in dezelfde nacht dat Marianne werd vermoord. Een verkrachting die niet werd vervolgd door justitie, maar snel werd geseponeerd. Dankbaar wil graag weten wat Stephanie heeft verklaard tijdens dat verhoor, waar ook haar vader niet bij mocht zijn. Eén en ander wordt nader toegelicht in dit artikel op de website van Dankbaar:

<https://rechtiskrom.wordpress.com/2018/12/09/hoe-corrupt-is-yehudi-moszkowicz-deel-5/>

Tot slot wil Dankbaar van Stephanie weten waarom zij haar beweerde aangifte van smaad en laster (van december 2010) tegen Dankbaar met instemming van Justitie introk. Een

aangifte die door Justitie zelf niet aan Dankbaar bekend is gemaakt, maar die hij via de media moest vernemen.

9)De heer **Spencer Slettering**, wonende te Groningen, adres bekend bij Justitie.

Spencer Slettering was destijds het vriendje van Marianne Vaatstra. Diverse getuigen hebben verklaard dat hij in de caravan van [.....] kwam onder meer om softdrugs te kopen van Ali Hassan. Spencer Slettering kan ook verklaren dat Marianne daar ook kwam. Volgens Faek Mustafa had Slettering een schuld bij Ali Hassan. Spencer Slettering kan ook verklaren dat hij niet, al dan niet met Marianne achterop, naar Buitenpost heeft kunnen fietsen op een fiets zonder ventielen.

10)Mevrouw **Isabella Wagenaar**

Isabella Wagenaar heeft verklaard dat er in de caravan van dubieuze praktijken plaatsvonden, onder andere de verkoop van softdrugs aan onder meer de toenmalige vriend van Marianne Vaatstra. Daarnaast heeft zij verklaard dat Faek Mustafa en Ali Hassan [.....] kenden en regelmatig bij hem op bezoek kwamen, iets wat de heer [.....] ontkent. Tevens is zij op maandag 3 mei 1999 telefonisch met de dood bedreigd door Faek Mustafa in verband met de informatie die zij aan de politie had gemeld. *Als jij niet stopt met praten word je ook vermoord!* Hiermee is Faek's kennis van de ware toedracht reeds aangetoond. Anders hoeft hij immers niet te dreigen. De aangifte van deze doodsbedreiging die zij op 4 mei 1999 met haar vader deed, heeft nooit tot enig verder onderzoek, laat staan vervolging van Faek Mustafa geleid. Dit is uiteraard dubieus, maar anderzijds volstrekt logisch als Faek twee dagen eerder de ware toedracht aan de politie had verteld. Hoe en van wie Faek zo snel kon weten dat Isabella informatie over de betrokkenheid van Faek en Ali aan de politie had gemeld, is natuurlijk ook een interessante vraag.

Zij verklaart ook dat de haar bekende Ali Hassan, de vriend van Faek Mustafa, niet de Ali Hassan was die in 1999 door het OM in Istanbul werd gearresteerd. Ook mevrouw Wagenaar is daarmee als getuige van belang. Zij kan bevestigen dat er in de caravan van [.....] illegale praktijken plaatsvonden én dat [.....] Mustafa en Hassan kende. Dat laatste is iets dat [.....] in zijn aangifte juist heeft ontkend en is daarmee voor een juiste beoordeling van de vorderingen van [.....] jegens Dankbaar van groot belang.

11)Mevrouw **Grietje Vos**

Ook Grietje Vos en haar inmiddels overleden man Thomas Vos hebben aan Dankbaar meegedeeld dat [.....] veelvuldige en intensieve contacten had met asielzoekers en tevens met zijn landgenoot Ludger Dill, iets wat door [.....] wordt ontkend. Ook heeft Thomas Vos verklaard dat het slachtoffer Marianne Vaatstra in de caravan van de heer [.....] kwam. De heer [.....] ontkent Marianne Vaatstra ooit ontmoet of gekend te hebben. De verklaring van Vos is daarmee voor Dankbaar van belang, omdat ook aan de hand daarvan zeer wel mogelijk kan worden aangetoond dat Dankbaar ervan uit kon gaan dat hetgeen hij in zijn boek over [.....] heeft geschreven op waarheid berustte. Opmerkelijk is dat de heer [.....] zelf in zijn aangifte Thomas Vos opvoert als een getuige a decharge, terwijl de heer Vos nu

juist stelt dat [.....] diverse onwaarheden debiteert in zijn aangifte. Inmiddels heeft de heer Vos aan de advocaat van [.....], op diens verzoek, in een schriftelijke verklaring bevestigd dat [.....] intensieve contacten met asielzoekers én Ludger Dill had. Deze verklaring is bijgevoegd als productie 17. In dit geval heeft de heer Vos in feite aan de raadsman van [.....] bevestigd dat Dankbaar wat hem betreft gelijk heeft, in elk geval op het punt van zijn vriendschap met Ludger Dill.

Sterker nog: Mauritz, die altijd intensief en vriendelijk contact heeft onderhouden met Mustafa, verklaart het volgende:

Van: J. Hans Mauritz - Kantoor Thuis [mailto:HansMauritz@Home.nl]

Verzonden: zondag 15 juli 2018 21:33

Aan: Wim Dankbaar

Onderwerp: Verklaring Mustafa / Reyneveld

Geachte heer Dankbaar,

Zoals reeds persoonlijk besproken bevestig ik dat de heer F. Mustafa mij persoonlijk heeft verteld dat hij door de heer Reyneveld, de raadsman van de heer [.....] in de lopende civiele procedure tegen u, is aangezet tegen u – een overigens volstrekt valse - aangifte te doen ter zake smaad, hetgeen ook werkelijk is gebeurd. Ook heeft hij me verteld dat de heer Reyneveld hem heeft benaderd voor een verklaring ten einde te bewijzen dat zijn cliënt [.....] niet betrokken zou zijn dan wel geen kennis zou dragen van de moord op Marianne Vaatstra. Mustafa heeft tevens aan mij verklaard dat hij daaraan niet wenste mee te werken omdat hij zich bij nader inzien misbruikt voelde door Reyneveld voornoemd en hem in een lastig parket heeft gebracht.

Ook kan ik verklaren dat de heer Reyneveld heeft gesproken met de heer Mustafa voorafgaand aan de zitting in Rotterdam waar uw verzoek tot een voorlopig getuigenverhoor voorlag waarbij ook Mustafa opgeroepen diende te worden. Ook na bovenbedoelde zitting heeft de heer Reyneveld uitgebreid gesproken met de heer Mustafa waarvan meer dan tien bezoekers van de zitting eveneens getuigen zijn.

Verder heeft de heer Mustafa mij verteld dat hij benaderd is door het kantoor van de heer Moszkowicz, om een aanklacht tegen de heer Dankbaar op te tuigen. Tevens heeft de heer Mustafa mij verklaard dat hij inmiddels zeer betreurt dat hij hierin is meegegaan.

Uiteraard ben ik bereid bovenstaande onverkort onder ede te verklaren.

Met groet,

J. Mauritz

12)De heer **Hans Mauritz**

Mauritz heeft Dankbaar meegedeeld dat de hierboven genoemde getuigen Mustafa en Elmakhour de verklaringen zoals in productie 12 tegenover hem hebben gedaan en ondertekend. Tevens stelt Mauritz dat [.....] zijn kennis van de ware toedracht van de moord, aan hem, Mauritz, zou hebben toegegeven en dat [.....] hem heeft meegedeeld dat de moord door asielzoekers is gepleegd. Ook de verklaring van Mauritz is voor Dankbaar van groot belang. Ook aan de hand van zijn verklaring zal immers kunnen worden vastgesteld of Dankbaar te goeder trouw heeft kunnen aannemen dat hetgeen hij in zijn boek heeft geschreven op waarheid berustte. Uiteraard behoeft het geen betoog dat Dankbaar op de verklaringen van zijn coauteur, medeonderzoeker én uitgever mocht vertrouwen. Daarbij moet ook in overweging worden genomen dat Mustafa en Elmakhour zich nooit over de beweringen van Mauritz hebben beklaagd en ook nooit aangifte tegen hem hebben gedaan van smaad, laster of valsheid in geschrifte. Dit in de wetenschap dat het nu juist Mauritz is die de bron is van de stellingen en dat die stellingen jarenlang in een boek en op de website van Dankbaar hebben gestaan. Op zijn minst is het hoogst merkwaardig dat Mustafa een amicaal contact heeft onderhouden met Mauritz tot in de zomer van 2018, zoals onder meer blijkt uit de gesprekken tussen beiden als in productie 15. Een dergelijk contact van Mustafa is onmogelijk met een man die in 2014 een verklaring van Mustafa zou hebben verzonnen en zelfs zijn handtekening zou hebben vervalst. Mauritz heeft immer aangegeven dat hij bereid is onder ede te verklaren over de totstandkoming van de verklaringen van Mustafa, Elmakhour en [.....]. Bovendien is het zo, dat Dankbaar – in tegenstelling tot wat het vonnis in eerste aanleg daarover stelt - zich bij lange na niet alleen baseert op de verklaringen van zijn coauteur Mauritz. Integendeel, Dankbaar baseert zich ook op een veelheid van getuigen die hij zélf heeft gesproken. Van een “onzorgvuldig onderzoek”, zoals het vonnis suggereert, kan dan ook geenszins sprake zijn, en juist dat kan zeer wel worden aangetoond met het horen van de gevraagde getuigen.

13)De heer [.....]

Uit het onderzoek van Dankbaar is gebleken dat de heer [.....] diverse onwaarheden naar voren heeft gebracht, zowel in de tussen partijen aanhangige civiele procedure als in zijn aangifte, op basis waarvan Dankbaar inmiddels strafrechtelijk is vervolgd. Wat Dankbaar betreft heeft de heer [.....] daarmee een valse aangifte gedaan. Het is dan ook van belang om de heer [.....] als getuige te horen om vast te stellen of hij deze onwaarheden onder ede gestand wil doen. Zoals hierboven reeds gemeld heeft ook de heer [.....] geen bezwaar meer om getuigen te horen. Hij kijkt er zelfs naar uit, liefst zo snel mogelijk:

Van: r.reyneveld@reyneveldadvocatuur.nl

Onderwerp: Antw.: Dankbaar/ [.....]

Datum: 26 september 2017 16:45:09 CEST

Aan: Thijs Stapel <stapel@stapeladvocatuur.nl>

Geachte confrère,

In het hoger beroep wenst cliënt, zoals het er nu naar uitziet, meerdere getuigen horen. Niet alleen de getuigen die uw cliënt benoemt. Mogelijk is dat de heer Mauritz als eerste getuige al onder ede al zou toegeven dat hij de kluisverklaringen uit zijn duim heeft gezogen. In dat geval behoeven geen andere getuigen meer over dat onderwerp gehoord te worden. Er is dus ruimte voor enige dynamiek.

Kort en goed; er is op dit moment behoefte aan het horen van getuigen, maar niet noodzakelijkerwijze de door u bedoelde getuigen en ook niet meer dan cliënt nodig heeft om zijn standpunten te bewijzen.

Uiteraard zal cliënt de procedure in hoger beroep voeren op de wijze die hij alsdan prefereert. Cliënt houdt zich alle rechten voor.

Cliënt kijkt in ieder geval uit naar de getuigenverhoren in het hoger beroep, wat hem betreft zo snel mogelijk! Aanhouden van het hoger beroep is niet aan de orde.

Ik wijs er op dat wat uw cliënt al dan niet aan verhoren doet buiten het hoger beroep om, niets afdoet aan het feit dat cliënt zelf getuigen wil horen in de procedure in hoger beroep. Cliënt wil namelijk de getuigen horen met betrekking tot de onrechtmatige handelwijze van uw cliënt en de heer Mauritz.

Met vriendelijke groet,

Rick Reyneveld

14) De heer Jasper Steringa.

De heer Steringa, thans verblijvend in de PI Zwolle, is voor de moord op Marinne Vaatstra veroordeeld. Dankbaar beschikt echter over getuigenverklaringen die erop wijzen dat Steringa onder grote druk een valse bekentenis heeft afgelegd waarbij hem is aangepraat wat er zich de betreffende nacht zou moeten hebben voorgedaan. Op basis van dit door de recherche voorgespiegelde scenario, dat gebaseerd is op het gestolen-fiets-verhaal, heeft Steringa een bekentenis afgelegd. Inmiddels zijn er getuigen die kunnen bevestigen dat Steringa zijn verklaringen heeft willen herroepen, met name als het gaat om het hoofddaderschap waar het vanzelfsprekend in deze zaak om gaat. Zo heeft hij onder meer tegen een medegedetineerde (identiteit bij Dankbaar bekend) gesteld dat hij zich slechts “medeplichtig” voelt en het onterecht zou vinden een volledige schadevergoeding aan de familie Vaatstra te betalen. Uit een andere verklaring van een bewaker bij de PI Zwolle, blijkt dat Steringa zijn bekentenis niet hardop durft te herroepen uit vrees voor sanctiemaatregelen van de autoriteiten, zoals isoleer cel, verlies van vervroegde invrijheidsstelling e.d.

Het belang van Dankbaar om Steringa te horen is evident, omdat Steringa kan ontcrachten dan wel bevestigen of de moord in de caravan van [.....] heeft plaats gevonden. Nog afgezien van de gevolgen die een eventuele ontkennende verklaring van Steringa zal hebben

voor het onderzoek naar de moord op Marianne Vaatstra, zal zijn verklaring van grote betekenis zijn voor het oordeel over de vraag of de publicaties van Dankbaar over de rol van [.....] nu wel of niet als smaad kunnen worden aangemerkt.

15) Mevrouw **Maaïke Terpstra**, wonende aan de Gielfinkstritte 4, De Westereen.

Zoals bovengenoemd heeft Dankbaar sterke bewijzen dat Terpstra nog immer het onderzoek van Dankbaar en zijn bevindingen ondersteunt, dat het niet haar wens is tegen Dankbaar te procederen, maar dat zij door haar kinderen onder druk is gezet om bepaalde vorderingen jegens Dankbaar anhangig te maken. Een getuigenverhoor om dit op te helderen is Dankbaar steeds ontzegd. Het belang van zo'n getuigenverhoor is evident, omdat Dankbaar juist in de procedures tegen Terpstra gigantische bedragen aan dwangsommen heeft verloren. De immateriële schade is ook enorm, omdat in vele publicaties en TV-uitzendingen, wat Dankbaar betreft valselijk is gesteld dat Terpstra lijdt onder de acties van Dankbaar. Het is zonneklaar dat deze procedures niet tegen Dankbaar zouden zijn aangespannen als Justitie de volgens Dankbaar werkelijke toedracht van de moord meteen in 1999 naar buiten had gebracht. Deze schade heeft Dankbaar dus opgelopen als rechtstreeks gevolg van het onrechtmatig acteren van de Staat.

16) De heer **Goos Kooistra**

De heer Kooistra heeft Maaïke Terpstra in november 2018 een bezoek gebracht. Uit zijn verslag van dat bezoek, blijkt dat Terpstra het onderzoek en de bevindingen van Dankbaar nog altijd ondersteunt, en helemaal niet vijandig tegenover Dankbaar staat, zoals haar raadsman en de media beweren. Het is voor Dankbaar van groot belang om dit in rechte bevestigd te krijgen. Op basis van die beweerde vijandigheid zijn de procedures tegen Dankbaar immers geëntameerd, met de bekende schade als gevolg. Een verslag van het bezoek aan Terpstra is bijgevoegd als productie 20.

Andere ontwikkelingen en omstandigheden

Keer op keer hebben het OM en de rechtbanken Dankbaar het recht om getuigen te mogen horen ontzegd. Op oneigenlijke gronden, omdat die afwijzing Dankbaars verdedigingsbelang niet zou schaden. Dat verdedigingsbelang staat of valt nu juist echter met het horen van getuigen, zeker in het geval van een beschuldiging van smaad. Met getuigenverhoren in de strafzaak had Dankbaar immers kunnen bewijzen dat hij bepaalde door hem gepubliceerde informatie te goeder trouw heeft kunnen aannemen. Gezien de inhoud van die informatie, die minimaal inhield dat de conclusies van het OM in het strafrechtelijk onderzoek naar de moord op Marianne Vaatstra onjuist waren, was er meteen ook voldaan aan de tweede eis van art. 261 lid 3 Sr, te weten dat het algemeen belang de openbaarmaking van de informatie eiste. Indien in de strafzaak getuigenverhoren zouden hebben mogen plaatsvinden, zou Dankbaar – zo die verhoren inderdaad zouden verlopen zoals hij verwachtte – moeten worden vrijgesproken of ontslagen van rechtsvervolging.

Dankbaar beseft heel goed dat hij een misstand van ongelooflijke proporties aan de kaak heeft gesteld. Hij beseft dat het OM een enorm belang heeft om de door hem

geconstateerde jarenlange malversaties, leugens en ambtsmisdrijven onder het tapijt te houden. Dankbaar heeft het sterke vermoeden dat hem koste wat kost de mond moet worden gesnoerd. Dit blijkt uit alles. Dankbaar is slachtoffer geworden van de “willekeur” die de heer Brouwer als OM baas zei te verafschuwen. De vergelijking met voormalige klokkenluiders als Fred Spijkers en Ad Bos dringt zich op.

Niet alleen blijkt dit uit het feit dat Dankbaar steeds de hem toekomende rechtsmiddelen worden geweigerd, maar bijvoorbeeld ook dat hij zich moet verantwoorden voor het OM Leeuwarden. Het is nu juist het OM Leeuwarden dat hij beschuldigt van leugens en wanpraktijken.

De willekeur en vooringenomenheid blijkt verder uit het feit dat aangiftes van aangevers tegen Dankbaar wél serieus in behandeling worden genomen, maar aangiftes van Dankbaar tegen diezelfde aangevers niet. Het merkwaardige van de strafzaak tegen Dankbaar is dat het OM Noord Nederland daarin een dubieuze dubbelrol vervult. In een strafzaak is het OM vanzelfsprekend de wederpartij van de verdachte. Maar in deze zaak is het OM ook zélf partij. Het is immers hetzelfde OM, dat door Dankbaar wordt beticht van ambtsmisdrijven en bedrog. Het had dan ook voor de hand gelegen als het OM de strafzaak tegen Dankbaar had verwezen naar een ander parket. Dankbaar stelt immers dat het OM vanaf dag 1 heeft geweten dat de moord op Marianne Vaatstra is gepleegd in de caravan van [.....]. Met als bron het geheimgehouden (nu toegegeven) verhoor van Faek Mustafa op 1 mei 1999. Dankbaar beschuldigt juist en vooral het OM van strafbare feiten. Onder meer het wegsluizen van Ali en het overplaatsen van Faek. Een OM dat verkrachters en moordenaars beschermt, beschermt ook de eigenaar van de plaats delict, in dit geval [.....]. Een plaats delict die geheel toevallig tot de grond toe afbrandde. Het zijn deze strafbare feiten die Dankbaar aan het licht poogt te brengen. Daarmee is het belang voor het OM, en zeker het OM Noord Nederland, locatie Leeuwarden, om Dankbaar veroordeeld te krijgen en te houden, zonneklaar. Dat Dankbaar volgens de procedureregels van het Wetboek van Strafvordering nu juist het OM moet vragen om getuigen op te roepen, is in dit geval zeer ongelukkig. Het OM heeft er immers totaal geen belang bij als Dankbaar in de gelegenheid zou worden gesteld de door hem gestelde malversaties van het OM te bewijzen.

Een andere belangrijke ontwikkeling is dat de aangifte van Faek Mustafa tegen Dankbaar (productie 18) niet lijkt te worden vervolgd en de aangifte van meened en valsheid in geschrifte van Dankbaar tegen Mustafa evenmin (productie 19). Hoewel Dankbaar daar inmiddels met enige regelmaat om heeft verzocht, is er ruim anderhalf jaar na de aangiftes nog altijd geen beslissing genomen over eventuele verdere vervolging.

Op voormelde gronden verzoekt Dankbaar uw rechtbank een voorlopig getuigenverhoor te gelasten teneinde bovenvermelde personen als getuige te doen horen.

Haarlem, 18 april 2019

T.J. Stapel, advocaat